

Thinget ønskede udsat til en senere Periode, indtil man havde indhøstet ngiere Erfaring, hvilket den høitærede Minister ogsaa har erkjendt ved sin egen Henstilling til Thinget, ved at anmode om en Bevilling til Fyr paa Sprogø og ikke til Fyrstøbet paa Schulges Grund, fordi han anseer det andet Fyr for at være af større Vigtighed. Altsaa, fordi man meente, at Bevillingerne burde udstrækkes over en større Periode, saaledes at man tog det Vigtigste først og senere kom med det Andet, er Spørgsmaalet blevet udsat. — Pandersfælibet „Danmark“ skal jeg ikke udtale mig om, men opsætte mine Bemærkninger derom til en senere Leilighed. Det forekommer mig, at der allerede er talt nok derom her ved Sagens første Behandling.

Jeg kan ikke undlade, inden jeg slutter, at sige nogle Ord om en Institution, der vistnok ligger Mange af os her i Thinget nær paa Hjerte, og som allerede er berørt et Par Gange under denne Forhandling, nemlig det kongelige Theater. Jeg kan med Hensyn til dette ikke føle mig tilfredsstillet ved det Svar, som den høitærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet gav os igaar. Jeg troer ikke, at en Personalforandring ved Theatret, hvor gavnlige og fortrinlige den end kan være, — jeg har aldeles ingen Kjendskab til Personen —, er det, som skal hjælpe Theatret paa Fode igjen. Det har glædet mig at høre udtale fra flere Sider, blandt Andet af det for Diebliffet fraværende ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther), at Theatret bliver betragtet som en Høiskole for Kunst og dramatisk Viteratur, og at det som saadant er et Statsansiggende, hvortil Staten bør yde Bidrag. Theatrets Tilstand er jo desværre en saadan, at hvis der ikke gjøres alvorlige Skridt til atter at bringe det paa Fode, maa man meget frygte for, at det aldeles falder bort. Her er ikke Tale om Afstæffelsen af en Trisfeurmadame eller en Garderobejomfrues Afsted, det er kun Palliativer. Der maa derimod virkelig alvorligt tages fat, dersom det skal lykkes at frelse den gamle Kunstanstalt for Staten. Jeg kan finde det rigtigt, hvad der af flere ærede Talere er anført, at den Commune, hvori Theatret ligger, bør bidrage Noget til dette Instituts Vedlig-

holdelse. Jeg tænker mig, at man f. Ex. kan bære sig ad paa samme Maade som den, hvorpaa man i Sverrig er gaaet frem med Hensyn til Navigationsundervisningen, som jeg nylig omtalte. Der har man sagt til Communerne: Der og der skulle I faae en Navigationskole, og til denne vil Staten underholde Lærere, dersom I Communer ville anskaffe Bygninger dertil. Paa samme Maade kunde Staten sige til Kjøbenhavns Commune: Denne Høiskole skal blive i Kjøbenhavn, hvis I, Kommunen, ville anskaffe en Bygning dertil. Hvis ikke, gaae vi hen og spørge Odense eller Aarhus Communer, om de ville gaae ind derpaa, og i saa Tilfælde oprette vi den der. Der maa gjøres Noget, for at dette Brængebillede af en Bygning paa Kongens Nytorv kan komme bort; men dette kan ikke skee ved de smaa Midler, som her ere foreslaaede. Det ændres heller ikke ved det Forslag, som jeg flere Gange har seet fremsat, nemlig at man skulde afstæffe Balletten. Balletten er en ganske særegen Kunstgenre hos os. Den sædelige Ballet har udviklet sig hos os til stor Ære for den Mand, som har forestaaet samme, den har udviklet sig til en saa speciel Kunststart, at vi vilde gjøre stor Synd mod Theatret ved at bortstære Balletten alene. Desuden vilde vi ikke herved gavne Theatret i oeconomic Henseende. Ligesom man har skilt Bygningen i to Dele, en stor Magasinbygning og en mindre Bygning foran, saaledes troer jeg det vil være nødvendigt at skille Theatret i to Dele. Jeg anseer det for nødvendigt at udstille Operaen. Naar en Stat skal vedligeholde Theatret som høiere Kunstanstalt, er det, som interesserer Staten, nærmest Bevarelsen af Skuespillet. Operaen vil trives af sig selv, maaskee med noget Tilskud i Begyndelsen fra Statens Side, og man resiterer ikke Noget ved at overlade denne, hvormed naturligtvis Balletten følger, til en privat Bestyrer, thi vi have Exempler nok paa, at Musiken indtager et høit Standpunkt her i Landet, og at den udøves af Mange. Jeg skal ikke udvikle dette nærmere, men kun antyde det, idet jeg slutter mig til dem, som henstille til den høitærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet at forelægge Rigsdagen et Lovudkast om gennemgribende Forandringer i Theatrets Organisation,